

Επιβεδλημένη απάντησις

Η ΔΙΑΦΟΡΑ ΜΟΝΗΣ ΒΕΛΙΑΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΟΔΡΟΜΙΟΥ

Είς απάντησιν των δυνάμεων εγγράφω-
μεν εις τὸ προηγουμένον φυ-
λον μας σχετικῶς μετὰ τὴν κτη-
ματικὴν διαφοράν Προδρομίου
—Μονῆς Παγανίων, ἐλάβομεν
παρὰ τοῦ πληρεξουσίου δικηγό-
ρου τῆς Μονῆς ταύτης κ. Χρ.
Σιαμοπούλου ἐπιστολὴν τὴν ὁ-
ποίαν καὶ δημοσιεύομεν κατω-
τέρω:

Φίλε κ. Διευθυντά,

Αἱ πληροφορίες σας βάσει των
ὁποίων ἐγγράφηται τὸ ἄρθρον σας,
ἐκείνου τοῦ ὁποίου οἱ κάτοικοι Προδρο-
μίου, δὲν στηρίζονται εἰς τὴν
πραγματικότητα. Ἡ περί ἧς ὁ
λόγος ἔκτισται ἐκ 300 στρεμ. ἀνή-
κει ἀνεκτίθεν μετὰ μεζήτων ἐκ-
τάσεις εἰς τὴν Μονὴν Βελιανῆς.
Ἡ μεζὴν ἔκτισται ἀπὸ τὴν ἀποτε-
λέσθαι τὸ 1928 ὑπὲρ των κατοίκων Προ-
δρομίου, ἐξήρθη δὲ ἡ ἐπίδικσις
ἐκ 300 στρ. ἵνα ἀποτε-
λέσθαι τὸν κατὰ τὸ Σύνταγμα κλη-
ρον τὴν τῶς ἰδιοκτητῶν τοῦ ται-
φλικίου, ὃν αἱ ἐκτάσεις ἀπληρο-
τρύωσαν. Δὲν εἶναι λοιπὸν ἀ-
ληθὲς ὅτι ἀφῆθη ὡς κοινότης
στοὺς ἔκτισται εἰς τὴν κοινότητα
Προδρομίου. Ἡ Μονὴ καὶ μετὰ
τὴν ἀνωτέρω ἀπόφασιν τῆς Ἐπι-
τροπῆς ἀπαλλοτριώσεων θεωροῦσα
ἄκυρον τὴν ῥήτραν ὑπὲρ των ἰ-
διοκτητῶν ὃν αἱ ἐκτάσεις ἀπλη-
ροτρύωσαν δὲν ἐπέτρεψεν εἰς
τοὺς λοιποὺς ἰδιοκτῆτας τοῦ ἀ-
γορητήματος νὰ θέσωσι χεῖρα ἐ-
πὶ ἐκτάσεις ἥτις ἀνεγνωρίζετο
καὶ ὑπὸ τῆς ἐπιτροπῆς ὅτι ἀνή-
κει εἰς αὐτὴν καὶ μόνον. Διότι
ἡ ἐπιτροπὴ δὲν ἔχει δικαιοδοσίαν
νὰ ρυθμίσῃ τὴν τύχην ἐξαρθρεύ-
σης ἐκτάσεως. Διευκρινίζομαι συνε-
πῶς ἡ Μονὴ τὴν ἔκτισται μέχρι
τοῦ 1941 — εἶχε μάλιστα ἐπὶ
ταύτης δικαιοδοσίαν ἐκ τοῦ ἐνο-
κιοστασίου δοσίων ὁ κτηνοτρόφος
Ἰω. Βέλιανης. Τὸ 1941 οἱ Μου-
σουλμάνοι σπριζόμενοι εἰς τὴν
ἄνω ῥήτραν κατέλαβον καὶ ἐκα-
λιέργησαν τὴν ἄνω ἔκτασιν, ἀλ-
λὰ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν των ἡ

Μονὴ ἐπανεκατέλαβε καὶ ἐκαλλίε-
ργεσεν ταύτην ἐπὶ σειράν ἐτῶν. Ὁ
ὅκον. Ἐφορὸς κατέλαβε ταύτην
ὡς ἐγκαταλειμμένην καὶ ἐκοι-
νοποίησε κατὰ τῆς Μονῆς προ-
τάκτον ἀνταρτίου χρήσεως ἐ-
ναντίον τοῦ ὁποίου ἡ Μονὴ ἦσκη-
σεν ἀναγκαστὴν καὶ ἐπέτυχε παρὰ
τοῦ Προέδρου Πρωτοδικῶν τὴν
ἀκύρωσιν του. Ἐν συνεχείᾳ τὸ
1954 ἡ ἐπιτροπὴ ἀπαλλοτριώσεων
Θεσπρωτίας κατέλαβε μετὰ τὴν σει-
ρὰν τῆς τὴν ἐπίδικσιν ἔκτασιν ὡς
ἀνήκουσαν δῆθεν εἰς φυλάδας.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης
ἠγανακτήθη ἡ Μονὴ καὶ ἠγειρεν
ἀγωγὴν κατὰ τοῦ Δημοσίου ἥτις
ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τοῦ Πρωτοδι-
καίου μας καὶ ἐπεδίκασε τὴν κυ-
ριότητα εἰς τὴν Μονὴν. Τὸ Ἐ-
φετεῖον ἀνέτρεψε τὴν ἀπόφασιν
τοῦ Πρωτοδικαίου ἀλλ' ὁ Ἀρειὸς
Πάγος ἀνέρρεσε τὴν ἀπόφασιν
τοῦ Ἐφετερίου καὶ ἀπέρριψε τὴν
ἐφεσιν τοῦ Δημοσίου — Τὸ Δη-
μόσιον πλέον παρέδωκε διὰ τοῦ
Ἐφετερίου εἰς τὴν Μονὴν τὸ κτήμα
τῆς καὶ ὅταν αὕτη ἐπεχειρήσῃ νὰ
τὸ καλλιέργησιν εὐρὴν πρὸ ἀντι-
στάσεως των κατοίκων. — Ὅθω
ἔχει τὸ ἱστορικὸν τῆς ἀποφάσεως
τὴν ὁποίαν ἀπ' ἀρχῆς ἐχειριζόμε-
μεν.

Τώρα βλέπετε οἱς πονηρὰ δι-
καιώματα των κατοίκων Προδρο-
μίου; Ἡ βλέπετε, ὅπως καὶ ἐ-
γὼ, μίαν ἀνέκδοτον καὶ στυγνὴν
ἀνταρσίαν των κατοίκων; Ἀποδῶ
μάλιστα πῶς κατόπιν ἀμετακλή-
του ἀποφάσεως ἐπενέβη ὁ πονη-
ρὸς Γεωργίας καὶ ὁ Νομάρχης, ὅ-
χι διὰ νὰ ἐπιβάλλωσι τὸ κύρος δι-
καστικῆς ἀποφάσεως ἀλλ' ἵνα δι-
καιώσωσι τὴν ἀνταρσίαν των
κατοίκων.

Ὅσα καὶ ἀλλοίμονον εἰς τὴν
ἐννομον τάξιν ἀν διασλευθῇ τὸ
κύρος των δικαστικῶν ἀποφάσεων.
Ταῦτα πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς
ἀληθείας.

Ἐγχομένιστα τῇ 17 Ὀκτωβρι-
ῶν 1959

ΧΡ. ΣΤΑΤΡΟΠΟΤΑΟΣ

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΙΡΩΝΕΙΕΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μόλις ἐπέστρεψε στὴν Καπε-
ναοὺμ ὁ Χριστὸς τὸν ἐπληροῦσε
ὁ ἀρχηγὸς τῆς συναγωγῆς καὶ
τὸν παρεκάλει νὰ ἐλθῇ νὰ θε-
ραπεύσῃ τὴν κόρη του ποὺ ἦταν
βαρεῖα ἀρρωστή. Πόσο θὰ θύμι-
σε ὁ πατέρας αὐτοῦ, ὅταν ἡ γυ-
ναῖκα ἡ ἀρρωστή καθυστέρησε
τὸν Χριστὸν στὸ δρόμῳ ἐγγίσασα
τὸν ἄκρον τοῦ ἱματίου Του. Φαν-
τασθῆτε δὲ τὴν ἀπόγνωσιν του,
ὅταν ἤλθε κάπως νὰ τοῦ ἀναγ-
γελῇ ὅτι τὸ κοριτσάκι του εἶχε
ἤδη ἀποθάνει. Τὸν ἐνεθάρρυνε ὁ
μῦθος ὁ Χριστοῦ, λέγοντός του ὅτι
ὁ θάνατός τῆς δὲν ἦταν παρὰ βί-
πνος παροδικός.

Ἐφῆσσαν στὸ σπίτι. Κλάματα
καὶ θρήνησι ἀπ' ὅλους τοὺς παρευ-
ρισκομένους. «Μὴ κλαίετε», τοὺς
εἶπεν ὁ Χριστὸς, «οὐκ ἀπέθανεν,
ἀλλὰ καθεύδει (κοιμάται)» (Λουκ.
ἡ' 52). Μόλις τὸ εἶπε αὐτὸ ὁ
Χριστὸς τὰ κλάματα μετεβλήθη-
σαν εἰς εὐφροσύνη. Νὰ, τί μὲς λέ-
γει τὸ 53ον ἐδάφιον: «Καὶ κα-
ταγγέλων αὐτοῦ, εἰδόντες ὅτι ἀ-
πέθανεν. Τὸν περιγελοῦσαν τὸν
Χριστὸν γὰρ ἤξευραν ὅτι τὸ κο-
ριτσάκι δὲν κοιμᾶται ὅπως ἔλε-
γε ὁ Χριστὸς, ἀλλ' εἶχε ἀποθά-
νει».

Ἐθγαλε ὅλο τὸ πλῆθος ποὺ
τὸν ἐφρονέοντο ἀπὸ τὸ θαῦμα
μετὰ τὸ νεκρὸ κοριτσάκι καὶ ἄρρε-
μόνο τοὺς τρεῖς μαθητὰς Του ποὺ
δρασκονταν μαζὺ Του καὶ τοὺς
γονεῖς τῆς.

Δὲν ἦταν αὕτη οὕτῃ ἡ πρώτη,
οὕτῃ ἡ τελευταία, φορὰ ποὺ εἰ-
ρωνεύονταν τὸν Χριστὸν. Διαρκῶς
Τὸν καταγελοῦσαν. Κι' ὁ περιγέ-
λος αὐτοῦ ἦταν πῶς ἀπεχθὴς ἀ-
πὸ τὸ μῦθος μετὰ τὸ ὅποιο τόσο
Τὸν μισοῦσαν.

Εἰκόλοτερόν εἶναι ν' ἀνεχθῶ-
μεν τὸ μῦθος των συνανθρώπων
μας, παρὰ τὸν περιγέλον των.
Τὸν ἄκουαν νὰ διδάσκῃ κι' ἀντὶ
τὸν θαυμάσαν, ἔλεγαν, οὕτῃ
ὅπως ἐστὶν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός;
οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μα-
ριάμ, οἱ δὲ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰα-
κώβος καὶ Ἰωσήφ καὶ Σίμων καὶ
Ἰούδας; (Ματθ. ιγ' 55). Αὐ-
τὸς εἶναι φίλος των ἀμαρτωλῶν
καὶ τὸν τελώνων. Εἰρωνεύοντο
τὴν καταγωγὴν Του, τὴν οἰκονο-
μίαν Του, τὴν πράξιν Του, τὴν
ἀξιοσύνην Του ὅτι ἦταν ὁ Μεσσί-
ας καὶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

Ἀς μεταφραθοῦμεν στὴ σκηνὴν
τοῦ σταυροῦ. Ἐκεῖ ὁ περιγέλος
των πονηρῶν ἀνθρώπων ἐφῆσε
στὸ κατακρόρυφο. Ἀντὶ γὰρ στέμ-
μα βασιλικὸν τὸν ἐστεφάνωσαν μ'
ἀγκάθια κι' ἀντὶ γὰρ νερὸ τοῦ
ἔδωσαν νὰ πιῇ χολή. Οἱ εἰρωνεῖς
των ἀνθρώπων ἐλήγησαν τὴν
καρδίαν Του καθύπερθε ἀπὸ τὸ μῦ-
θος των σταυρωτῶν Του.

Ἰσως νομίζομεν ὅτι δὲν Τὸν
ἐνοιαζε τὸν Χριστὸν ὁ περιγέλος
αὐτοῦ των ἀνθρώπων, γιὰτὶ ἦταν
Θεός. Τοῦναντίον ἐπειδὴ ἦταν
ἄνθρωπος, ὁ κεχρησμένος τοῦ Θε-
οῦ, γι' αὐτὸ Τὸν πείραζε περισ-
σότερο. «Ὅσο πῶς εὐαίσθητος εἶ-
ναι καλεῖται τόσο πῶς θαδεῖα τὸν
περιγέλει ὁ περιγέλος των ἄλλων.
Τὸν ἀναίσθητον καὶ τὸν χονδρὸ,
ὅσο θέλει κοροϊδεύει τὸν δὲν πρό-
κειται ὁ εὐαίσθητος νὰ περάσουν τὸ
ἔθνος του γιὰ νὰ φθάσουν στὴν
καρδίαν του. Σὲ πείραξε ἅμα ἐ-
στὶν ἄβυσσος νὰ σὲ λέγῃ ἐνοχο. Ὁ
Χριστὸς ἦταν Θεός. Μποροῖσε ν'
ἀποφύγῃ τὴν εἰρωνεῖν των ἀνθρώ-
πων. Μποροῖσε μ' ἐνὰ λόγο Του
νὰ τοὺς κατατροπώσῃ ὅλους. Δὲν
τὸ ἔκαμε ὅμως, γιὰτὶ δὲν ἤθελε.
Ἦταν τοῦτο μέρος τῆς αὐτοῦ τῆς
δικῆς μας ἀμαρτίας τὴν ὁ-
ποίαν ἐπωκισθὴν ὑπὲρ ἡμῶν. Ὁ
περιγέλος θάβει στὴν ἰδική μας
ἀμαρτωλότητα, ἀλλ' ὄχι στὴν ἀ-
νιότητα καὶ τὴν τελειότητα του
Χριστοῦ.

Μά, γιὰτὶ, ἄραγε, κοροϊδεῖαν
οἱ ἀνθρώποι τὸν Χριστό; Γιὰτὶ
δὲν Τὸν καταλάμβαναν. Τοὺς εἶ-
πε πῶς ἡ κόρη του ἀρχισυναγω-
γου κοιμᾶται, κι' αὐτοὶ ἐνόμισαν
ὅτι ἀναφερόταν στὸν πραγματικὸν
θῆλον. Ποῦ νὰ φαντασθῶν ὅτι τὸ
θάνατο ὁ Χριστὸς τὸν καλοῦσε βί-
πνο. Τὸ ἴδιο εἶχε πῆ αἰ γὰρ τὸ
φίλο του Λάζαρο. Γιὰ τὸν Χρι-
στὸν τὸ θάνατος εἶναι βίπνος. Τὸν
πῆραν ὅμως γιὰ ἀνθρώπον ποὺ δὲν
μποροῦσε νὰ καταλάβῃ τὴ διαφο-
ρά μεταξὺ τὸν θάνατον καὶ βί-
πνον.

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ τὴν ἡμέραν
τῆς Πεντηκοστῆς. Τὴν ἡμέραν ἐ-
κείνην ἦσαν τὰ γενέθλια τῆς Χρι-
στιανικῆς Ἐκκλησίας, καὶ δὲν
μποροῦσε παρὰ νὰ γίνονταν θαύμα-
τα.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔπεσε
στοὺς παρισταμένους σὺν γλώσ-
σας πυρὸς κι' ἀρχισαν νὰ ὁμιλοῦν
σὲ γλώσσας ἄγνωστες. Γιὰ τρεῖς
ὥρες πῆραν μερικοὶ τοὺς ὀλίγους
αὐτοὺς Χριστιανούς ποὺ ἐδοκίμα-
σαν τὴν δύναμιν τοῦ Ἁγίου Πνεῦ-
ματος, καὶ ἀρχισαν νὰ τοὺς κο-
ροϊδεύουν.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ὁ κόσμος ἐ-
ρωτεύετο τὸν ἀνιδιοτελῆ Χρι-
στὸν ποὺ τὰ ἐγκαταλείπει ὅλα
γιὰ νὰ κηρύξῃ τὸ Χριστὸ. Εἰρω-
νέονταν ἐκεῖνον ποὺ τὴν αἰ-
σχρὴν τὴν ζωὴν καὶ δὲν συντρίχει
στὸν ἴδιο ξεχείλιον τῆς ἀμαρ-
τίας μαζὺ του. Ποῦ νὰ καταλά-
βῃ ὁ κόσμος τὴ μεγάλην χαρὰ καὶ
ἀγαλλίαν ποὺ δοκιμάζει ὁ Χρι-
στὸς μετὰ τὴν ἀνιδιοτέλειαν του καὶ
τὴν αἰτία του ζωῆς. Ἄν ἤξευρε
ὁ κόσμος δὲν θὰ κοροϊδεύε. Ἄν
οἱ παρευρισκομένοι καταλάβαιναν
τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν Ἀδ-
τὴς μπορούσε νὰ κμῇ γὰρ τὸ νε-
κρὸ σῶμα τῆς κορούας, δὲν θὰ
Τὸν κοροϊδύσαν, ἀλλὰ θὰ Τὸν
ζητοῦσαν νὰ ζωντανήσῃ καὶ τὴ δι-
κὰ τους νεκρῇ, κοιμισμένῃ ψυ-
χῇ.

Μόνον ὁ ἀμαθὴς κοροϊδεῖται
τοὺς ἄλλους. Ὁ Χριστὸς ποτὲ
Τὸν δὲν κοροϊδεῖ, δὲν περιγέ-
λασε κανέναν, ἄν καὶ πολλοὶ Τὸν
κοροϊδεῖσαν. Αὐτοὺς δὲν κοροϊδεῖ
κανέναν γιὰτὶ ἤξευρε καὶ ἔξευρε
πλήρως τὴν καρδίαν τοῦ καθενὸς
συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἰδι-
κῆς σου. Ἐπειδὴ σὲ ἐξέδρι ὁ Χρι-
στὸς σὲ λυπάται, ἀλλὰ σὲ ἐπειθεῖ
δὲν Τὸν ἐξοῦεις, τὸν κοροϊδεῖς.
Γνώρισέ Τον καὶ τότε θὰ τὸν λα-
τρεύῃς καὶ θὰ τὸν δόξης, ὅτι ἐ-
σαι καὶ ὅτι ἔχεις.

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΛΙΑΤΗΣ

ΕΤΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ
Ἱεροῦ Ναοῦ Προφῆται Ἡλίου
Πλασιῶν αἰσθάνεται τὴν ὑποχρέ-
ωσιν, ἀλλὰ καὶ καθήκον ἐπιβεβη-
μένον, ὅπως καὶ δημοσίᾳ εὐχαρι-
στῇ τὸν Διευθυντὴν τοῦ Τομέ-
ως Θεσπρωτίας τῆς Βασιλικῆς
Προνοίας κ. Φερειδῆ, διὰ τὴν
θετικὴν αὐτοῦ συμβολὴν εἰς τὴν
κατασκευὴν τῆς κλμακῆς τῆς
Ἐκκλησίας, διὰ τῆς χορηγίας
τῆς ἀπαραίτητου ποσότητος τσι-
μεντων καὶ τῆς διαθέσεως δύο
ἐργατῶν ἐκ τοῦ τεχνικοῦ προσω-
πικοῦ τοῦ Ἱδρύματος, ἐργασθέν-
των μετὰ ζήλου ἐπὶ τρεῖς περίπου
μήνας εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔρ-
γου τούτου, τὸ ὁποῖον ἤδη κομμεῖ
ὄχι μόνον τὴν ἐκκλησίαν, ἀλλὰ
καὶ τὸ χωριὸν μὲν ὅλον.

Μετ' εὐχαριστήσεως καὶ εὐγνω-
μοσύνης σημειοῦμεν τὴν συμβο-
λὴν ταύτην τοῦ Βασιλικοῦ Ἱδρύ-
ματος, ὡς καὶ τὸ εὐθερον ἐνδια-
φέρον τοῦ ῥεκτου, φιλοπροόδου
καὶ λάρου τῆς ὑπαίθρου κ. Φε-
ρειδῆ ποὺ εἶναι εὐτόχημα διὰ
τὸν τόπον μας ὅπου τοιοῦτος ἐ-
πιστήμων καὶ ἀπάλλῃλος ἡγεῖται
τοῦ Ἱδρύματος τῆς Βασιλικῆς
Προνοίας Θεσπρωτίας.

Ἐπίσης εὐχαριστοῦμεν θερμῶς
καὶ τὸν συγγραμμὸν μας κ. Πέ-
τρον Κωνσταντίνου, διότι καὶ οὗτος
ἤλθεν ἀρωγὸς εἰς τὴν ἐκτέλεσιν
τοῦ ἔργου τούτου διὰ χορηγίας
ποσὸν ἐκ δρχαμῶν (7000) διε-
θέντος εἰς τὴν ἐξαγωγήν καὶ με-
ταφοράν τῆς πέτρας τῆς χρησιμο-
ποιήσεως εἰς τὴν κατασκευὴν
τῆς κλμακῆς.

Ἐν Πλασιῶν τῇ 3ῃ Νοεμβρίου
1959

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ
Ἱεροῦ Ναοῦ Προφῆται Ἡλίου
Πλασιῶν
Οἶκ. Σπυριδῶν Μακαρίων
Τὰ μέλη
Δημήτριος Λόδορος
Ἀνδρέας Ρισβάνης

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΕΠΑΡΧΙΑ ΦΙΛΙΑΤΩΝ
ΚΟΙΝΟΤΗΣ ΠΛΑΣΙΩΤ

ΔΙΑΚΗΡΤΕΙΣ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος
Πλασιῶν τῆς Ἐπαρχίας Φιλια-
τῶν διακηρύττει ὅτι τὴν 3ην Νο-
εμβρίου ἐ.ε. ἡμέραν Κυριακὴν καὶ
ἀπὸ 10 π.μ. ὥρας μέχρι 12μ. με-
σημβρινῆς ἐν τῇ Κοινότητι κα-
ταστήματι, ἐκτίθεται εἰς μετοδο-
κὴν διαγωνισμῶν δι' ἐνσφραγι-
στον προσφορῶν διὰ τὴν ἀνάδει-
ξιν ἐργολάβου ἀπορριπτοῦ χιλίων
(1000) χιλιγράμμων σωματιλί-
ματος ἀκωδοῦ, χιλίων (1000)

ΛΙΓΑ ΑΠ' ΟΛΑ

Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 95178)
1950 ἀποφάσεως ὑπουργοῦ Ἐ-
σωτερικῶν ἐγένετο δεκτὴ προ-
σφυγὴ τοῦ Τηλ. Σπυροπούλου
κατ' ἀποφάσεως Νομάρχου Θε-
σπρωτίας καὶ ἀποκαθίσταται ὁ
τὸς εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ προέδρου
Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἱγουμε-
νίτης.

—Εἰς εἰς τὸ Καστρί παρ-
εἶται εἰς τὸ κοινὸν ἀνὰ πάσαν
στιγμὴν ἐξυπηρετήσεως ἐκ μέρους
τοῦ τηλεφώνου διότι τὸ τηλε-
φῶνον τῆς κοινότητος εἰς τὴν
γειτονικὴν κοινότητα Ἀγίου
Βλασίου συμβαίνει τὸ ἀντίθετον
καὶ τοῦτο δὲ τὸ τηλεφῶνον εἶ-
ται ἐγκατεστημένον μακρὰν τοῦ
κέντρου τῆς κοινότητος.

Συνιστᾶμεν τὴν μεταφορὰν
τούτου εἰς τὸ κοινωτικὸν γραφεῖ-
ον ποῦ καὶ εἰς τὸ κέντρον τῆς
κοινότητος εἶναι καὶ καθ' ὅλας
τὰς ὥρας εἶναι ἀνοιχτόν.

—Αἰσθησὶν καὶ εὐχαρίστησιν
ἐπρόκαλεσεν εἰς τὸ κοινὸν ἡ δι-
λωση τοῦ κ. Β. Πιτοῦλη ὅτι
προτίθεται νὰ δωρήσῃ ἓνα πο-
λυέλαιον εἰς τὸν ἱερὸν ναὸν τῆς
Εὐαγγελιστρίας τῆς πόλεως
μας.

—Ἐλέχθη εἰς τὴν ἐπιτροπὴν
ἐξουσιοδοτήσεως ὅτι διοικητῆς
Τραπεζῆς ἐλάβαν 250.000
δρχ. μηνιαίως, τόσα ὅσα παίρ-
νει ἓνας παππὸς ἐργαζόμενος
35 χρόνα. Ὑπολείμματα τοῦ
πολιτικοκομματισμοῦ τὰ ὁποῖα
ἡ Κυβέρνησις Κορσικανὴ ἐδ-
ωκε.

—Οἱ γονεῖς καὶ κηδεμόνες
Σαγιάδος δι' ἐκτενέως ψηφίσμα-
τος τὴν ἐκφράζουν τὰ εὐχαριστή-
ρια καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην των
πρὸς τὸν δῆμ. κ. Ι. Κόλλην
δι' ὅσα ὑπὲρ τῆς μαθητιώσης
νεολαίας τοῦ χωριοῦ τὸν ἐπρι-
ξεν καὶ διὰ τοὺς κόπους καὶ
ἀγῶνας διὰ τὴν ἀνέγερσιν με-
γαλοπρεπὺς δὲκατηρίου εἰς
τὴν ἀκτικὴν Σαγιάδα.

—Δικαίως καὶ ὀρθῶς οἱ κά-
τοικοι τῆς Κοινότητος Ἀχερου-
σίας Φανορίου ἀνεκήρυξαν δημό-
σιον τὸν δουλευτὴν μας κ. Ν. Ἀ-
θανασίου διότι δὲν εἶναι ἡ μόνη
περίπτωσις ποὺ ἐνδιεφέρῃ διὰ
τὴν ἐν λόγῳ Κοινότητα παρ' ὅ-
λον ὅτι εἶναι ἐκτός τῆς ἐκλογι-
κῆς του περιφέρειας. Ἐκτίμη-
σις προσφερθεῖσάν ὑπηρεσίαν
ὕπυρρον εἰς τὴν ἀνακήρυξιν
τοῦ δὲ δημότου καὶ ὅχι ὁ ρα-
γισμὸς ὡς ἰσχυρίζεται ἡ
Πανθεσπρωτικὴ.

—Παράλογος ἡ ἀπαίτησις
τῆς Πανθεσπρωτικῆς νὰ ἔχῃ τὴν
ἐξίσωσιν ἀπὸ τὸν κ. Κορσικανὴν
λὴν νὰ προλαβάνῃ καὶ τὰς θαν-
ματίας ἀκόμα. Παράδοξον πνεύ-
μα ἀντιπολιτευσεως.

—Εὐχαριστοῦμεν τὸν κ. Δευ-
θυντὴν τῆς Πανθεσπρωτικῆς ποῦ
χωρὶς νὰ θέλῃ ὁμολογῇ τὴν ἐ-
πικροτήν καὶ ἐκτίμησιν μας ὑπὸ
των ἀντιπροσώπων των Συνετα-
ρισμῶν τῆς περιοχῆς μας εὐρι-
σκόμοι καὶ μακρὰν τῆς δου-
κίσεως. Αὐτὸ φαίνεται τὸν τῶ
πον καθ' ὃν ἐπολιτεύθημεν εἰς
τὴν ἔγῳσιν ἐπὶ 20ετίαν. Ἀλλὰ
μήπως καὶ ἡ πορρωδὴ διοικη-
σις εὐχαριστεῖ τὸν κ. Οἰκο-
μῆν;

πασάλων ἐκ δανὸς ἡ καστανῆς
μήκους 1,30 μ. πάχους καὶ πλά-
τους 8X8 ὡς καὶ ἔχοντες δύο χι-
λίων (2000) πασσάλων μή-
κους 1,30 μ. καὶ πάχους καὶ πλά-
τους 7X7. Οἱ πασσάλου καὶ πα-
σσάλου εἰς τὸ ἐν αὐτῷ μέρος
θὰ ἔχουν ἀλμύρην, εἰς δὲ τὸ ἄλ-
λο κεραμὴν στρουγγύλην.

Ἀπαντὰ τὰ ἐξόδα δημοπρασίας
ἡτοὶ κηρύκεια συμβολαιογραφικὰ
ἐξόδα ὡς καὶ ὡς καὶ ὡς καὶ ὡς καὶ
ἡτοὶ τὸν τελευταῖον μειοδοτήν.
Προσέβηται παραδόσεως των ἀ-
νωτέρω ὀλικῶν ἐντὸς δέκα πέντε
(15) ἡμερῶν ἀπὸ τῆς κατακυρώ-
σεως τῆς δημοπρασίας.

Ἀπαντὰ τὰ ἀνωτέρω ὀλικά θὰ
παραδοθῇ εἰς τὸν τόπον ἐνθα-
δημοπρατεῖται ὁ Κοινωτικὸς Ἐ-
λαῶν.

Πλείοναι πληροφορίες παρέχον-
ται εἰς τὸ Κοινωτικὸν Γραφεῖον
Πλασιῶν καθ' ἑκάστην ἡμέραν.

Ἐν Πλασιῶν τῇ 1ῃ Νοεμβρίου
1959

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κοινότητος
Πλασιῶν
ΙΩΑΝΝΗΣ ΝΙΝΟΣ

—Ἀξέπαινος ἡ ἀναληφθεῖσα
προσπάθεια ὑπὸ τοῦ ὁργανι-
σμοῦ προλήψεως ἀτυχημάτων
δι' ἃ τὴν καθιέρωσιν ἑβδομάδος
προλήψεως ἀτυχημάτων διότι
κατ' αὐτὴν θὰ λάβῃ χώραν εὐ-
ρεία δωφώσις τοῦ κοινῷ ἐπὶ
των ἐνεδρευόντων κινδύνων
—Θερμὴ καὶ ἐμπνευσμένη ἡ

ἐγκύκλιος τοῦ Προέδρου Ἐφε-
δρων Ἀξιωματικῶν Θεσπρωτίας
κ. Γ. Γάγου πρὸς τοὺς ἐφέδρους
ἀξιωματικούς Θεσπρωτίας. Ἐλ-
πίζομεν ὅτι ἡ σημερινὴ Κυβέρνη-
σις θὰ δελεῇ καὶ εἰς τὸ ζήτη-
μα τῆς ἱκανοποιήσεως των ἐφέ-
δρων ἀξιωματικῶν νὰ μὴ ὑστε-
ρήσῃ. Ἡ ἀναγνώρισις των θυ-
σιῶν καὶ ὑπηρεσιῶν τοῦ ἐφέ-
δρου ἀξιωματικοῦ ἀποτελεῖ ἐθνι-
κὴν ἀνάγκην.

—Διὰ κοινῆς ἀποφάσεως των
ὑπουργῶν Συνταγισμοῦ, Προε-
δρίας Κυβερνήσεως καὶ Ὁκονο-
μικῶν ἐχορη